

НЯБЕСНАЯ СЯМ'Я МАКАРАНКАЎ

Чаму лётчыкі ядуць шмат шакаладу і ходзяць па зямлі з цапачнымі самалёцікамі

«Першым чынам самалёты, а дзяўчаты — потым». Гэтыя словы з песні «Нябесны ціхход» актуальныя для лётчыкаў дагэтуль. Пакуль мужы ў небе, жонкі завіваюцца на зямлі, а пасля сужэнцы разам пачынаюць... тварыць. У прыватнасці, так адбываецца ў Яна і Валерыі Макаранкаў, якія па выніках конкурсу «Сям'я — крышталі грамадства» сталі найлепшай маладой сям'ёй 116-й штурмавой авіяцыйнай базы ў Лідзе. Абодва яны спяваюць, пішуць вершы пра сваю сям'ю і іграюць на музычных інструментах.

Паветраны шар і тройка коней

Валерыя заўжды марыла атрымаць прапанову рукі і сэрца на паветраным шары, каб вакол было цёпла, прыгожа, а ўдалечыні ружавеў захад... У рэальнасці гэта здарылася ўзімку на вяршыні гары, калі надвор'е было марозна-ветранае. Зразумела, гэта зусім не сапсавала ні мары пра шчаслівае жыццё, ні яго далейшы ход. Сваю гісторыю маладыя ўспамінаюць з цеплынёй і натхненнем.

Ян і Валерыя пазнаёміліся ў 2013-м на парадзе з нагоды 70-годдзя Перамогі. Ян, тады яшчэ курсант другога курса, стаў у ачапленні і знайшоў Валерыю вачыма ў натоўпе людзей. Пасля мерапрыемства яны сустрэліся.

— Калі двое хочучы знайсці адно аднаго, гэта не праблема, нават калі будзе процьма людзей, — кажа хлопеч.

— Мне падабаюцца мужчыны ў форме, падабаецца, як яны выглядаюць, як даглядаюць сябе. Ну як не паглядзець на такога прыгажунка? — смяецца Валерыя. — А калі пачалі размаўляць, зразумела, што гэта вельмі душэўны і блізкі па светапоглядзе чалавек.

Прапанову Ян зрабіў Валерыі падчас адпачынку ў Карпатах. Дзяўчына чакала, пакуль каханы накатаецца на лыжах, бо, як яна прызнаецца, у самой яе з лыжамі не вельмі заладзілася. Нарэшце перад замёрзлай сяброўкай з'явіўся Ян, і яна ўзрадавана рушыла да функлёра. Але хлопеч нагадаў: «Дык мы ж хацелі на санках з коньмі праехацца, памятаеш?»

— Што было рабіць? Раз ён так сказаў, прыйшлося пагадзіцца, — успамінае Валерыя. — І вось мы імчым на самы верх гары. Я ў трымценні ўся, аднак раблю выгляд, што люблюся наваколлем. Тут ён прапановае мне зрабіць пару здымкаў гэтай прыгажосці. Я, хоць ледзьве трымаю апарат ледзянымі пальцамі, паслухмяна фатаграфую. Паварочваюся і бачу свайго каханага на калене. Вядома, я адказала «так».

Ян кажа, што прапанова на паветраным шары не была б для

будучай жонкі нечаканасцю, а яму хацелася менавіта такога эфекту.

Ажанілася пара крыху менш як год таму і сёлета сімвалічна будзе адзначаць першую гадавіну сямейнага жыцця, 5-годдзе з дня сустрэчы і 75-годдзе Перамогі. Тлумачаць, што так доўга сустракаліся, бо ставіліся сур'ёзна да стварэння сям'і.

— Пакуль вучыўся, разумеў, што жаніцьба нічога не зменіць, — успамінае Ян. — Пасля выпуску я стаў паўнапраўным афіцэрам і мне ўжо было куды прывесці жонку. Тым больш што я хацеў зрабіць прапанову рукі і сэрца рамантычна, вось і чакаў, пакуль закончу акадэмію.

Самалёты ў інтэр'еры і жыцці

Ян — былы мінчанін. Валерыя — родам з Сібіры. Яе дзядуля ў свой час паехаў з Беларусі ў Расію будаваць горад Лангепас, што ў Цюменскай вобласці. А дзяўчына, якая па спецыяльнасці архітэктар, вярнулася адтуль у Беларусь, каб будаваць дамы ў Мінску. Так атрымаўся своеасаблівы кругазварот. **Валерыя МАКАРАНКА, тэхнік-праекціроўшчык праектнай майстэрні «Інстытут Гроднаграмадзянскага праекта»**, працягвае павышаць сваю адукацыю і завочна вучыцца ў БНТУ на інжынера-будаўніка:

— Мінск даў мне цудоўны вопыт па прыватным домабудаўніцтве,

у тым ліку па праектаванні павільёнаў, перапланіроўцы кватэр, і не толькі ў сталіцы, а па ўсёй краіне. Цяпер распрацоўваю генеральныя планы пад шматпавярховае будаўніцтва. І гэта прыемна — усведамляць, што ты прадумваеш, як зрабіць найбольш камфортнымі кватэры для людзей, у тым ліку і ваенных.

116-я штурмавая авіяцыйная база ў Лідзе стала для **Яна МАКАРАНКІ, намесніка камандзіра авіяцыйнага звяна вучэбна-трэніровачнай эскадрыллі**, першым месцам працы. Маладыя адразу ацанілі гэтую ціхую мясціну і старанна вывучаюць яе краявіды падчас прагулак з сабакам.

— Цяпер я адчуваю сябе больш спакойна, чым у Мінску. Няма таго, што пераехалі з вялікага горада ў маленькі і жыццё на гэтым спынілася, — кажа Валерыя. — Хоць мы вельмі любім ездзіць па ўсёй Беларусі, але Ліда стала месцам, дзе хочам уладкоўваць сваю будучыню.

У небе няма выпадковых

— Конкурс «Сям'я — крышталі грамадства» праводзіцца ва Узброеных Сілах краіны, каб фарміраваць станоўчы вобраз ваеннаслужачых. Тут яны паказваюць свае найлепшыя якасці і раскрываюць таленты, — дадуцаецца да размовы **намеснік камандзіра вучэбна-трэніровачнай авіяцыйнай эскадрыллі Эдуард ЖМАКІН**.

Пры гэтым спаборніцтвы праходзяць вельмі ярка і творча, прымушаць да ўдзелу нікога не трэба. Удзельнічаць Макаранкі хацелі яшчэ летась, аднак не атрымалася. Сёлета жаданне рэалізавалася. Яны з імпэтам рыхтаваліся да спаборніцтваў: пісалі вершы, песні, рабілі прэзентацыі...

Наперадзе наступны этап — спаборніцтва з іншымі найлепшымі парамі ваенна-паветраных сіл і войскаў проціпаветранай абароны. А пасля — конкурс Міністэрства абароны, дзе за званне найлепшай пары змагаюцца маладыя сем'і з воінскіх часцей усёй краіны. «І мы настроены на перамогу», — у адзін голас кажуць Ян і Валерыя.

— Я вельмі задаволена, што магу дапамагчы мужу ў такіх конкурсах і рэалізаваць свой творчы патэнцыял, і мы здольныя разам зрабіць шмат прыгожага і здзіўнага, — дзеліцца Валерыя. — Пакуль складалі вершы, шмат новых якасцяў у сабе адкрылі.

— У наступным туры мы спадзяёмся так прадставіць нашу базу, каб людзям стала цікава даведацца пра яе больш і, магчыма, прыйсці сюды служыць, — мяркуе Ян.

Ён — першы ваенны ў сваёй сям'і. Прычым пайсці ў Ваенную акадэмію вырашыў толькі ў дзясятым класе. А яшчэ заўжды хацеў скокнуць з парашутам. Гэта вырашыла справу. Лятаць курсанты пачалі з першых курсаў — на планёры. На апошніх Ян ужо лунаў у небе над Лідай.

— Як толькі сеў упершыню за штурвал — зразумеў, што не памыліўся з выбарам, гэта маё, — кажа ён.

— У авіяцыі ўвогуле не бывае выпадковых людзей, — дадае Эдуард Жмакін. — Часам прыходзіцца ахвяраваць нейкімі момантамі прыватнага жыцця дзеля неба, таму чужыя тут не затрымліваюцца. Прафесія ваеннага пераносіцца і ў штодзённы быт сям'і. Жонкі нашых

лётчыкаў, напрыклад, адрозніваюць самалёты па гуку, не глядзячы ў неба. Нават шпалеры ў некаторых у «самалёціках».

Не менш, чым трое

Лідскаму аэрадрому больш за 100 гадоў. За гэты час тут склаўся свае традыцыі, наладзілася пераемнасць пакаленняў. Многія рэчы застаюцца нязменнымі. Напрыклад, праз празмерныя нагрукі лётчыкам патрэбна шмат вугляводаў і вітамінаў. А іх найбольш у шакаладзе і згущаным малаце, таму гэтыя прадукты ў іх пайку абавязковыя. «Здаровы сон і харчаванне — залог паспяховага лятання». Насамрэч гэтыя жартаўлівыя словы — чыстая праўда. Такі рэжым лётчыкам неабходна вытрымліваць для якаснай работы.

— Лётчык павінен быць у добра-й форме, каб выконваць фігуры вышэйшага пілатажу, маневраваць падчас баявых дзеянняў, вытрымліваць перагрузкі і іншае. У лётчыкі ідуць найлепшыя з найлепшых, бо многіх адсейваюць па медыцынскіх паказчыках. Мы не маем права памыліцца, таму што гэта не толькі наша жыццё, а і навакольных, плюс дарагое абсталяванне, — расказвае Эдуард Жмакін і паказвае сімулятар палётаў ЯК-130, на якім лётчыкі адпрацоўваюць разнастайныя сітуацыі.

Сядаючы ў кабінку, трапляеш у трохмерную прастору і адчуваеш, як уздымаецца самалёт, як пераварочваецца ў небе, як саджаеш яго. Нават проста назіраючы, як зямля з небам перакульваюцца, мяняючыся месцамі, я адчула, як зашумела ў галаве. Што ўжо казаць пра сапраўдную вышыню...

А яшчэ траекторыю палёту адпрацоўваюць на зямлі — «пешым па лётнаму», як кажуць тут. Незалежна ад звання бярэш мадэль самалёта ў руку і «ляціш» з ім па зададзенай траекторыі, ідуць па зямлі.

У найбліжэйшых планах сям'і Макаранкаў, акрамя перамогі ў конкурсе Міністэрства абароны, — цвёрда ўстаць на ногі, набыць аўтамабіль. А далей ажыццявіць мару пра траіх дзетак. Ян кажа, што зробіць усё магчымае, каб іх будучы сын пайшоў па шляхах бацькі. А Валерыя дадае: «Галоўнае, каб ён стаў такі ж шчаслівы, як мы. Абстаўляючы кватэру, я ўжо паціху думаю, дзе паставіць ложкач».

Ірына СІДАРОК.
Фота Андрэя САЗОНАВА.

